

ČO UŽ LEN MÔŽE BYŤ PRIRODZENEJŠIE, NEŽ...

Rodinná katechéza 99-2019 (656)

www.inky.sk

týždeň po 18. 8. 2019

... alebo o tom, prečo nám prirodzené pripadá neprirodzené a naopak.

BOŽIE SLOVO:

(Lk 10,30-34)

Čítanie zo svätého Evanjelia podľa Lukáša: *Ježiš povedal: "Istý človek zostupoval z Jeruzalema do Jericha a padol do rúk zbojníkov. Tí ho ozbijali, dorážali, nechali ho polomŕtveho a odišli. ³¹ Náhodou šiel tou cestou istý kňaz a keď ho uvidel, obišiel ho. ³² Takisto aj levita: keď prišiel na to miesto a uvidel ho, išiel ďalej. ³³ No prišiel k nemu istý cestujúci Samaritán, a keď ho uvidel, bolo mu ho ľúto. ³⁴ Pristúpil k nemu, nalial mu na rany oleja a vína a obviazal mu ich; vyložil ho na svoje dobyčča, zaviezol ho do hostinca a staral sa oň."* Počuli sme Božie slovo!

KATECHÉZKA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 221, 391, 528, 573)

... Čo už len môže byť prirodzenejšie, než postarať sa o človeka v núdzi? Na to nepotrebujeme žiadne zdôvodnenia! Keby sa niekto pýtal onoho Samaritána: *Človeče, prečo si mu pomáhal?* – tak tomu by úplne stačilo povedať (a najskôr by to tak aj povedal): *Bol predsa zranený a ležal len tak, na ceste!* Úplne by to stačilo. Je to dôvod sám pre seba. Boli to tí dvaja pred ním, kňaz a levita, ktorí by museli svoj postoj obhajovať. Hovorili by: *No, ja viem, bol zranený, ale to som vtedy nevedel s istotou, mohol byť aj mŕtvy a dotyk mŕtvol by ma poškrvnil a ja by som nemohol konať službu v Chráme a okrem toho som sa ponáhlal...* – pretože to, čo urobili, bolo niečo neprirodzené, nie normálne a oni obaja by to vo svojom srdci vedeli úplne rovnako, ako to dnes vieme my.

Byť spolu. Pomáhať si. Rozprávať sa. Stretáť sa. Dôverovať si. Nemusieť sa jeden pred druhým pretvarovať. Tešiť sa z radosti iného, plakať nad bolesťou iného. Byť si navzájom priateľmi. Všetko toto sú vo svojej podstate veci úplne normálne. Prirodzené. A krásne. Všetko to, k čomu nás povoláva Kristus Ježiš, aby sme to v Jeho Cirkvi žili, je vo svojej podstate úplne *normálne, prirodzené a krásne*. Všetkým by sa nám hrozne páčilo, keby sme takto žili. Lenže...

Lenže akýmsi činom nám tieto prirodzené a normálne veci, najprirodzenejšie a najnormálnejšie pod Slnkom, prinajmenšom sprvu pripadajú akosi... *neprirodzené*. Ťažké. Namáhavé. Dokonca až akoby nemožné. Mnoho ľudí na ne preto rezignuje. Žijú miesto toho *neprirodzený nenormálny* život ľudí uzatvorených do seba, najviac ak do vlastnej rodiny. A ešte aj pred vlastnými príbuznými či známymi hrajú divadlo a pretvarujú sa, aby sa náhodou nestrápnili, alebo tých druhých neurazili. Prečo je to tak? Prečo nám normálny život pripadá nenormálny a ťažký? A prečo za normálne považujeme niečo, o čom sami vo svojom srdci jasne vieme, že je to nenormálne a neprirodzené?

V májovej katechézke 85/642 sme si hovorili o *štyroch modľach*, ktoré ľudia bez Boha uctievajú. Ak totiž nežijeme s Bohom, potom potrebujeme náhradu. *Svet* nám musím postačiť ako náhrada Boha a *svetský život* ako náhrada Božieho Života. Biedne náhrady, pravda. Z ich *biedy* a nedostatočnosti sa rodí *strach* (že nebudeme mať dost) a z neho *lakomstvo a chamtivosť* (chceme a potrebujeme stále viac, stále niečo nové). Sme chamtívi po *moci* (autorite, vážnosti, vplyve,...), lebo ona nám musí nahradiť pocit veľkosti, ktorý by sme ako synovia a dcéry Boha mali mať. Sme žiadostiví po *sláve* (uznaní, ocenení, pochopení, pochvale,...), lebo ona nám musí nahradiť pocit vzácnosti a milovanosti Bohom, ktoré by sme ako synovia a dcéry Boha mali mať. Sme žiadostiví *zábavy* a rozptýlenia, veru aj telesnej rozkoše, lebo oni nám musia vystačiť ako náhrada duchovnej rozkoše a blaženosti, ktorú by sme ako synovia a dcéry Boha mali v Bohu mať. A sme žiadostiví *majetku*, lebo on nám musí nahradiť pocit istoty, ktorý Boží synovia a dcéry v Bohu zažívajú, ale tiež aj preto, že sa zaň dá kúpiť a získať aj moc, aj sláva a aj rozkoš, zábava a rozptýlenie. Všetky tieto veci však môžeme získať len na úkor iných ľudí. Výsledkom je *nedôvera* – čo ak mi ublížia, podrazia ma, oberú, ponížia, zosmiešnia, čo ak mnou pohrdnú? Z nedôvery sa rodí *strach z ľudí*. Zo strachu a vzájomného zápasu sa rodí *nepriateľstvo*. Ale najčastejšie je to proste *ignorovanie* sa vyhýbanie sa jeden druhému, pretože ten druhý mi nepripadá nijako zábavný, naopak, otravuje ma a vôbec, nemám čas sa mu venovať, lebo sa musím starať sám o seba, o svoju moc a postavenie, o svoju slávu, imidž, dôležitosť, o svoje záľuby a zábavy a o svoj majetok, peniaze, biznis...

Lenže ono to veľmi nefunguje. Ako vraví Písmo: „*Plačte a kváľte nad biedami, ktoré prichádzajú na vás!* ² *Vaše bohatstvo zhnilo a vaše šatstvo rozožrali mole. ³ Vaše zlato a striebro zhrdzavelo a ich hrdza bude svedčiť proti vám a zožerie vám telo ako oheň. ... ⁵ Tu na zemi ste hodovali a hýřili. Vykrmili ste si srdcia na deň zakáľáčky“ (Jak 5,1-5). A naša reakcia? Ešte viac a usilovnejšie sa vrhneme do služby týmto *štyrom modľam*, pretože v srdci si hovoríme: *Až raz konečne zarobím viac... až budem mať lepšie postavenie... vydobýjem si úctu ostatných ľudí alebo aspoň ich rešpekt... až ma budú počúvať a brať vážne... až budem vlastniť to či tamto... a doprajem si také či onaké zábavy a rozptýlenia... potom, potom to určite už začne fungovať, potom konečne budem šťastný!* Každý z nás sme náchylní viac či menej zmýšľať ako onen blázon z Evanjelia, ktorý si hovorí: „*Zrucam svoje sýpky a postavím väčšie a tam uložíť všetko obilie i ostatný svoj majetok.* ¹⁹ *Potom si poviem: Duša, máš veľké zásoby na mnohé roky. Odpočívaj, jedz, pi a veselo hodu!*“ (Lk 12,18-19). A tak opúšťame to, k čomu nás volá Boh, to prirodzené, normálne, krásne a radostné, len aby sme žili neprirodzený, vystresovaný, nepekný život, na konci ktorého objavíme len to, čo objavil herec Anthony Hopkins: „*Na vrchole stromu slávy zistíš, že tam nič nie je!*“ Prirodzené sa nám javí ako ťažké a neprirodzené a neprirodzené ako normálne a bežné – a všetko kvôli... ničomu!*

UVAŽOVANIE

V katechézke 86/643, tiež z mája tohto roku, sme si zhrnuli to, čo už vieme a čo už vari aj žijeme: Že totiž v okamihu, keď sme uverili Ježišovi, jeho Evanjeliu a následne došlo k *metanoi*, ku premene nášho myslenia, pohľadu na seba, na svet, na ľudí, na život, na všetko,... začali sme byť od týchto *modiel* oslobodzovaní. Kristus nás od nich oslobodil. Nepotrebujeme viac modly, keď máme skutočného Boha, skutočný Večný Život, skutočný Dar Skutočného Ducha Svätého!

Spoznanie a *rozpoznanie* Krista v Tele, ktorým je Cirkev a teda *telá* jednotlivých konkrétnych ľudí, bratov a sestier v Cirkvi – vrátane nás samých – je ďalším krokom k tejto slobode. Isto sme sa už dávno zamilovali do Krista, je ťažké nemilovať niekoho, kto je Bohom a kto sa za nás obetoval a podstúpil neskrutne kruté muky len preto, aby bohmi urobil aj nás! Ale možno sme tápali v neistote: Pane, kde si? Kde Ťa môžeme nájsť a milovať, kde a ako Ti môžeme slúžiť? A teraz sme Ho našli. Tu, kúsok od nás – dokonca doslova v nás! – doslova na dosah ruky! Konečne Ho rozpoznavame, konečne sa Ho môžeme dotýkať, konečne Ho môžeme milovať, slúžiť Mu, konkrétne a skutočne.

Táto láska a toto poznanie nás ešte viac odtrháva od seba, od nášho *Ega*, od nášho sebeckva, v jej ohni oboje zomiera. Necítíme nad tou smrťou nijaký smútok, veď to nezomierame my, len naše škaredé a ohavné *Ego*, my, naopak, vstávame z mŕtvych! A oslobodení od *Ega* aj od *modiel*, konečne začíname žiť Boží život – tak normálny, tak prirodzený, tak naplňujúci, krásny a radostný, v ktorom konečne všetko zapadá na svoje miesto a konečne všetko začína fungovať tak, ako má.

ÚLOHA:

Upevňujme v sebe túto slobodu Božích detí! Skúste si denne aj niekoľkokrát zopakovať: *Som syn (dcéra) Boha. Som slobodný(á). Nemám žiaden strach pred ničím. Žiadnu žiadostivosť po ničom. Žiadnu naviazanosť na nič. Žiadne očakávania voči iným. Žiadne sebecké nároky na iných. Žiadne porovnávanie sa s inými. Žiadne súperenie. Žiadne posudzovanie. Som slobodný(á) pre Život!*